

tro, at det var kun danske Kvinder. Nej, vi er rummelige herhjemme i Danmark; hvorfor skulde vi ikke tage dem uanset Nationalitet? Hvis en Polakkvinde, gift med en Polak eller ugift, arbejder i en Industrivirksomhed og kommer i det Tilfælde at skulle have et Barn, kan ogsaa hun falde ind under denne dejlige danske Rummelighed og Gæstfrihed.

Har man nogen Erfaring for, hvorvidt Fabrikloven med sit Krav om 4 Uger, har vist sig at være mindre heldig? Man har i alt Fald Erfaring for, at Kvinderne melder sig med Lægeattest til Tjeneste, inden Tiden er gaaet. Det tyder jo dog egentlig ikke paa, at de kræver Tiden yderligere udvidet.

Bestemmelserne i §§ 2 og 4 taler om, at hun har Ret til at nedlægge Arbejdet i indtil 6 Uger før Nedkomsten, og det kan endda udstrækkes saaledes, at hun alt i alt har Ret til at hvile ud i 15 Uger med Godtgørelse af det offentlige i de 12 Uger. Konsekvensen af en saadan Lov — og man maa jo altid, naar man laver en Lov, se paa, hvad Konsekvensen vil blive ikke alene for dem, den direkte gaar ud over, i dette Tilfælde altsaa Kvinderne, men ogsaa for det offentlige — vil i første Række blive et snærende Baand for Arbejdsgiveren. Ho ho, siger nu Socialdemokraterne, det er et Arbejdsgiverstandpunkt, hun indtager. Ingenlunde, det er udelukkende et Kvindestandpunkt. Thi Medaillen har sin Revers. Naar Arbejdsgiveren skal have en saa ustadig og usikker Arbejdskraft som Kvinderne, der ikke maa arbejde om Natten, og som der skal tages alle disse Hensyn til, naar han ikke en Gang ifølge Loven har Ret til at afskedige en Kvinde indenfor det nævnte Tidsrum af 15 Uger, og naar han, hvis han har været utilfreds med hende forinden og har afskediget hende, maa tage Opsigelsen tilbage, saa den ikke kommer til at gælde for de 15 Uger, vil han sige: I 4 Uger kan det endda gaa — det bliver jo ogsaa mange Gange mindre end 4 Uger —, men skal vi strække det ud til 15 Uger, maa vi tage fremmed Arbejdskraft ind, saa maa vi tage andre Kvinder ind til Arbejdet. Disse Kvinder vil komme til at lide under, at de skal opsiges, naar de er indøvet og indarbejdet, og de Kvinder, der holder Barselhvile, vil i det lange Løb — og man

maa lave Love paa lang Sigt og ikke fra i Dag til i Morgen — komme til at lide under, at de er en ustadig Arbejdskraft, for de vil simpelt hen blive erstattet af Mænd. Det er ikke et Arbejdsgiverstandpunkt, men udelukkende et fornuftigt Kvindestandpunkt. Mændene vil gaa ind paa Kvindernes Plads paa Arbejdsmarkedet, og det er Samfundet vel egentlig ikke tjent med, da vi er saa mange flere Kvinder end Mænd i Øjeblikket.

Jeg kommer saa til den anden Part, som Loven vil gaa ud over, nemlig det offentlige. En Kvinde i den Situation er ifølge Lovforslaget berettiget til at faa 4 Kr. om Dagen i de 6 Uger forinden Nedkomsten og 6 Kr. efter Nedkomsten. Der kræves ikke saa meget som, at hun skal være i Trang — det kræver dog Fabrikloven i Øjeblikket. Altsaa, den Kvinde, som er ansat med Opsigelse paa 3 Maaneder, og som har Formue eller Hjem og Familie i Ryggen, kan ogsaa gaa til det offentlige og sige: Jeg falder ind under Loven, maa jeg bede om mine 4 Kr. og efter Nedkomsten 6 Kr. om Dagen. En Kvinde har ikke, selv om hun vil eller kan — og der er mange Kvinder, der kan, ogsaa uden Fare for Slægten —, Lov til at arbejde forinden Nedkomsten. Der kræves ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Ruffeld var inde paa, at Moderen skal have Barnet hos sig, der kræves ikke en Gang saa meget efter Lovforslagets Ord, at Barnet skal leve. Der staar blot, at Moderen efter Nedkomsten har Ret til 6 Kr. om Dagen. Hvad der skal være til Barnet og hvad til Moderen, og hvorledes man vil bære sig ad, hvis en Moder, hvad der hænder, faar to eller tre Børn paa een Gang, staar der ikke noget om.

Dernæst er der den Fare ved en saadan Lov, at den aabner Vejen for Misbrug. Der er mange, mange Kvinder, som vil føle sig forurettet over ikke at være inde under Loven, og med Rette, thi de vil lige saa fuldt kunne gøre Krav paa at være med. De vil jo, ikke i arbejdsvanskelige, men i arbejdsrigelige Tider som dem, vi havde under Højkonjunkturerne under Kri-gen, kunne henvende sig hos en af disse lovbeskyttede Virksomheder og faa Arbejde de sidste Maaneder før deres Nedkomst med Ret til hos det offentlige at